

14. 5. 2017 - Jak Abraham udělal na Boha dojem

1. čtení: Gn 18, 17-33

Píseň: 507 - Zas k tobě, Kriste, úpím

Základ kázání: Lk 6, 27-36

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

čím na Hospodina udělat dojem? Čím si vydobýt Boží uznání?

Snad zplozením potomků a péčí o ně? Obětavou službou svým blízkým? Láskou k rodině, k vlasti? Politickou angažovaností? Péčí a ochranou těch nejposlednějších ve společnosti? Chozením do kostela? Modlením? Obětavou neokázalou prací na Boží vinici? Velkými dary?

Kdepak. Nic z toho neudělá na Hospodina žádný dojem. Natožpak aby nás za to pochválil, nebo obdaroval milostí.

Protože to všechno považuje Bůh za samozřejmé. Samozřejmě, člověče, že budeš pečovat o ty, kteří tě mají rádi a které máš rád ty. Samozřejmě, že budeš obětavě sloužit svým blízkým. Samozřejmě že budeš milovat svou rodinu - sourozence, děti, rodiče. I svou vlast. Samozřejmě, že se budeš angažovat politicky i sociálně. A střežit právo a spravedlnost těch nejposlednějších ve společnosti! Vždyť jsem tě k tomu geneticky naprogramoval...

Nějak se však stalo, že by dnes člověk chtěl pochvalu i za zcela samozřejmé jednání. Nějak vyrostla pýcha člověka, takže mívá pocit, že dělá něco obdivuhodného, když miluje ty, kteří milují jeho. Když se pro milované obětuje. Samozřejmě v Božích očích se stalo životním cílem. Základ a počátek dobrého života - láska a milost k těm, kteří prokazují lásku a milost mě - se stal cílem, kterého se snažíme možná jednou dosáhnout. Možná budu jednou skutečně milovat svého Stvořitele. Možná, jednou, kdoví, mi potomci splatí mou péči a lásku, ale pravděpodobně ne. Nakonec jsou přece důležitější než já...

Ale třeba Abraham nikdy nedumal nad tím, jestli zachránit Lota. Ať už uneseného nebo žijícího v brzy zničené Sodomě. A to mu bratranec Lot prokázal jen malinko milosti a lásky - a v Bibli nenajdeme jedinou. Kristus nedumal nad tím, zda se mu vyplatí láska k učedníkům, kteří nerozuměli často ani po vzkříšení. Natožpak před ním. Prostě jim ty špinavé nohy umyl. Učil je, podporoval je, spolupracoval s nimi - ačkoli věděl, že ho všichni opustí.

Samozřejmě, že jsem milý na ty, kteří jsou laskaví na mě. Vždyť to dělají i největší hříšníci. I ti, kteří žijí ze dne na den okrádáním lidí na ulici si navzájem oplácejí laskavosti. I lobbisté, šedé eminence nejvyšší politiky a diktátoři se drží pravidla: „Jsme přece lidi, nějak se domluvíme.“

A křesťané?

Taky. Ale bohužel často nic nad to. Lásku k neznámým? Milosrdenství nepřátelům? Alespoň slušné chování vůči těm, kteří mě napadli, zranili - ať už domněle nebo skutečně? „Na to zapomeňte, pane faráři.“ „Tím spíš na nějakou vstřícnost, nastavení druhé tváře nebo půjčení těm, kteří mi půjčku skoro jistě nevrátí. To je jen v Bibli. Tam je všecko takové nadnesené.“

„Když na mě někdo zvedne hlas, zvednu ho přece taky! Když mě někdo praští, ránu mu vrátím - jinak budu za slabocha! Když někdo pokřikuje, budu taky pokřikovat! Když mě někdo nenávidí, taky ho budu taky nenávidět! Když někdo ublíží mě nebo mé rodině? Tak ten už je úplně vyřízenej! A nepřátele ideálně zlikvidovat, vytěsnit, vystříhat ze života. A jestli se za ně modlit, tak jen za to, aby byli takoví, jaké já je chci. Vždyť oni si začali!“

Tak je samozřejmě, že od Boha v odpovědi na takové jednání nepřichází uznání.

Vždyť je směšné. Copak nečiní i hříšníci úplně stejné a stejně? Copak hříšníci také neočekávají, že se mají hlavně snažit ti druzí? Že zlaté pravidlo „jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi“, platí hlavně pro ty ostatní, ne pro mě?

Přece samozřejmě očekávám, že mé pokřikování bude bráno vážně a jako projev dospělého člověka, neřku-li křesťana. Že tím

„neztratím body“, pro hříšníky tak důležité. Samozřejmě očekáváme, že já se mohu mstít a pomlouvat a škodit a sabotovat - a vše půjde dobře. Jaké však potom překvapení, že právě mě ne, když takto smýšlím a jednám...

Ale vždyť jen dělám to, co je mi vlastní a přirozené! Jako ostatní!

No právě...

Copak je přirozené prosit o záchranu korupcí, násilím a nespravedlností prolezlé Sodomy? Hádat se s Hospodinem o záchranu tisíců vrahů, násilníků, únosců, zlodějů a vyděračů kvůli padesáti spravedlivým? Ba kvůli deseti? Není náhodou lepší prosit o likvidaci takového místa než o jeho záchranu? Vždyť je tam tolik zlých lidí! A těch deset se pro nás ostatní, pro naši společnost, jistě obětuje!

Tak je samozřejmé, že od Boha v odpovědi na takové smýšlení nepřichází uznání. Natožpak požehnání.

Jak se stalo, že i mnozí křesťané zůstali zabydlení ve Starém zákoně se zcela všedním „oko za oko, zub za zub“?

A není to jedno?

Není důležitější najít cestu zpět k Novému zákonu? K Nové smlouvě? Ke smlouvě, která nás zavazuje milovat své nepřátele? Dobře činit těm, kteří nás nenávidí? Prosit hlavně za ty, kteří nám ubližují?

Copak máme málo nepřátel? Málo lidí nám uškodilo a ublížilo? Copak si málo stěžujeme takřka každý den na sousedy, blízké, kolemdoucí, známé, tamty a jiné? Copak strávíme alespoň deset minut denně na modlitbách právě za ty nadřízené, podřízené, klienty, kolegy, politiky, cizince a další, kteří nám škodí, vadí nám, pronásledují nás - ať už skutečně nebo domněle?

„Milujte své nepřátele. Dobře činite těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou. Jestliže milujete jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Což i pohané nečiní totéž?“

Minulý týden jsem hovořil o nezbytnosti otevírat Písmo. Denně. Protože přináší zcela nepřirozené a nenormální možnosti volby. Ale přitom velmi logické a dlouhodobě fungující vzorce chování. Jak vůči nepřátelům na jiných kontinentech, tak vůči těm, kteří jsou třeba u mě doma. Ve vedlejších bytě. Ve sboru. Ve městě. Protože lidé budou vůči tobě jednat tak, jak jednáš ty vůči nim. V dobrém, Bohužel, ne vždy, jen velmi často. Ve zlém však, Bohudík, také ne vždy, jen velmi často.

Neváhejme si tedy v posvátný den odpočinku skutečně odpočinout - z hlouby duše a srdce. Pokleknout, pokud to umožňuje tělo, a odložit všechnu zraněnost, pýchu, povýšenost, chudáčkovství, nenávist a zášť. A modlit se za požehnání a Boží milost ne pro své milované. Ale právě pro ty, které nenávidím. Pro ty, kteří mě štvou - ne nějak zvlášť, jen to dělají každý den.

Svolávejme dobré právě na ty, kteří nás nenávidí - ať už skutečně nebo domněle. Hádejme se po Abrahamově vzoru s Hospodinem za Sodomu i Gomoru. Za tisíce strašně zlých a hloupých lidí pro hrstku spravedlivých.

Ačkoli ani za to nemůžeme čekat Boží uznání. Ani láska k nepřátelům neudělá na Hospodina dojem. Nebo opravdu myslíme, že před nebeskou bránou budeme Ukřižovanému Kristu vysvětlovat, že jsme v lásce k nepřátelům udělali něco opravdu záslužného? „Ale člověče, já jsem za ně prosil i když mě zmláceného všeli nespravedlivě na kříž a veřejně se mi posmívali...“ (srv. Lk 23, 34nn).

Nelze si zasloužit Boží uznání. Jen blázen vůbec očekává Boží uznání. Tím větší blázen ho pak čeká za to, co Hospodin sám považuje za samozřejmé. Ale moudrý a věcící plní svou část Nové smlouvy, zpečetěné Kristovým tělem a krví: Miluje právě své nepřátele. Prosí a zápasí právě za ty zlé. Za ty hříšné. Za ty, kteří mě nenávidí. Za ty, kteří škodí mým dětem a rodičům. Za ty, kteří žijí jako Sodomští. Zápasí o ně třeba i s Hospodinem.

Amen.

Píseň: 667 - Vítezi k poctě zpívejme